

Nr 23.

Ankom till riksdagens kansli den 7 maj 1942 kl. 3 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om undantagande av krigsmaktens tjänstehundar från skatteplikt enligt hundskatteförordningen.

(2 avd.)

I en inom första kammaren av herr *Holmström* m. fl. väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 41, har hemställts, att Kungl. Maj:ts förordning den 17 maj 1923 (hundskatteförordningen) 1 § 1 mom. måtte erhålla följande lydelse: »För varje hund — — renskötseln. Skatteplikt föreligger ej heller för krigsmakten tillhörig tjänstehund eller för av enskild person innehavd hund så länge densamma, efter godkänd tjänstedressyr, på grund av särskild förbindelse står till krigsmaktens förfogande.»

Beträffande motiveringen för detta förslag, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, får utskottet hänvisa till motionen.

Enligt 1 § förordningen den 17 maj 1923 angående skatt för hundar skall för varje hund årligen erläggas hundskatt till kommunen. Skatteplikt föreligger dock icke för hund, som ej uppnått en ålder av tre månader, och ej heller för hundar, vilka av lapparna användas för renskötseln. Medel, som till kommunen inflyta i hundskatt, må för kommunens behov användas på sätt som av kommunen bestämmes. Hundskatt skall erläggas till den kommun, där hunden stadigvarande innehaves (2 § 1 mom.). Skattskyldig för viss hund är den person, av vilken hunden stadigvarande innehaves, när skatteplikt inom kommunen för året inträder (3 §). I fråga om skattens belopp stadgas i 4 §, att skatten skall av kommunen bestämmas lika för varje hund och utgöra lägst fem högst trettio kronor för kalenderår. Om skatteplikt inträder under löpande år, skall den skattskyldige jämlikt 5 § inom 30 dagar göra skriftlig anmälan härom till vederbörande kommunala uppboordsmyndighet. Vid anmälan skall därvid fogas belöpande skatt, därest icke annat blivit bestämt (6 §).

I den föreliggande motionen har anförts bland annat, att hundskatten finge betraktas som en lyxskatt, avsedd att drabba ett sådant objekt, som i viss mån vållade vederbörande kommun besvär och olägenheter. Försvarets tjänstehundar vore emellertid ej några lyxdjur utan vore tvärtom uteslutande till nytta och detta ofta även för den kommun, där de beskattades. I varje

fall kunde ifrågavarande hundar knappast anses vålla respektive kommuner några olägenheter, då hundarna vore under ständig tillsyn och, vad särskilt anginge arméns egna stamhundar, så gott som året runt hölles i hundgård. Arméns tjänstehundar vore av tre slag, nämligen stam-, reserv- och beredskapshundar. De två första kategorierna — arméns egna hundar samt reservhundarna, vilka efter genomgången specialdressyr på grund av lämnad förbindelse stode till krigsmaktens förfogande, — syntes skäligen böra undantagas från skatteplikt. Beredskapshundarna åter borde tillsvidare i vanlig ordning beskattas. Enär arméns stam- och reservhundar vore tämligen jämnt fördelade över hela försvarsmakten, återfunnes de i de flesta av landets kommuner. Skattefrihet för nämnda kategorier av hundar komme därför att för dessa kommuner var för sig endast medföra en knappt märkbar skatteminskning. För arméhundväsendet åter skulle en sådan åtgärd innebära, att dess statliga anslag kunde minskas med c:a 30 procent och en besparing av de allmänna försvarsutgifterna kunde ske med ett par tiotusental kronor årligen.

Utskottet.

Inom försvarsväsendet användas hundar numera för fullgörande av ett flertal mycket betydelsefulla uppgifter. Arméns tjänstehundar utgöras av stam-, reserv- och beredskapshundar. Stamhundarna ägas av armén men äro under de tider, hundarna icke äro inkallade till tjänstgöring, utackorderade hos privatpersoner. Reservhundarna, som tillhöra privatpersoner, äro specialutbildade för viss militärtjänst och tjänstgöringsskyldiga under vissa tidsperioder upp till åtta års ålder. Den tredje kategorien, beredskapshundarna, är likaledes i enskild ägo. Dessa hundar äro emellertid icke specialutbildade men kunna vid behov tagas i anspråk för viss militär tjänstgöring. Det åligger hundens innehavare att betala hundskatten. Kronan lämnar emellertid innehavare av stam- och reservhundar gottgörelse för den del av skatten, som belöper å den tid, nämnda hundar varit inkallade i militär tjänstgöring. För handhavandet av sagda verksamhet nödgas vederbörande militära myndighet föra särskilda förteckningar över de tidsperioder, nyssnämnda hundar varit inkallade i tjänst. För utskottet har uppgivits, att handläggningen av dessa ärenden medför stora svårigheter och betydande kostnader för den militära myndigheten, alldenstund hundarna i allmänhet vistas under olika tider på skilda orter.

Såsom motionärerna framhållit äro arméns stam- och reservhundar till stor nytta för det allmänna och i regel torde dessa hundar icke åsamka vederbörande kommun några större olägenheter. Då nämnda hundar, enligt vad för utskottet uppgivits, äro relativt jämnt fördelade över kommunerna i riket, torde deras undantagande från hundskatt knappast kunna antagas medföra någon större minskning av vederbörande kommuns skatteintäkter. Utskottet delar därför motionärernas uppfattning, att stam- och reservhundarna böra vara undantagna från skatteplikt till hundskatt. Såsom ytterligare skäl härför må anföras, att kostnaderna för handläggningen av ärendena rörande återbetalning till hundarnas innehavare av erlagd skatt belö-

pande å den tid, hundarna varit i tjänst, synas vara oproportionerligt stora i förhållande till det skattebelopp, varom här är fråga. Ur allmänekonomisk synpunkt kan en sådan ordning icke anses vara tillfredsställande. På grund av det anförda finner sig utskottet böra förorda bifall till motionärernas förslag, att förenämnda stam- och reservhundar skola undantagas från skatteplikt till hundskatt, så länge hundarna äro skyldiga att stå till krigsmaktens förfogande. I och med att detta icke längre är förhållandet, skall skatteplikt givetvis inträda.

Bestämmelserna om skattefrihet för ifrågavarande hundar böra lämpligen träda i kraft den 1 januari 1943.

Då det är angeläget, att kommunerna erhålla kännedom om, vilka av försvarsväsendets hundar som äro skattefria, ifrågasätter utskottet, huruvida icke de militära myndigheterna böra åläggas att varje år göra anmälan här- om till vederbörande kommun. Utskottet förutsätter, att denna fråga kommer att ägnas uppmärksamhet, samt att föreskrifter i sådant syfte komma att utfärdas i administrativ väg.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av motionen I: 41 av herr Holmström m. fl., om undantagande av krigsmaktens tjänstehundar från skatteplikt enligt hundskatteförordningen, för sin del antaga följande

F ö r s l a g

till

förordning om ändrad lydelse av 1 § 1 mom. förordningen den 17 maj 1923 (nr 116) angående skatt för hundar.

Härigenom förordnas, att 1 § 1 mom. förordningen den 17 maj 1923 angående skatt för hundar skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges:

1 §.

1 mom. För varje hund skall hundskatt årligen erläggas till kommunen. Skatteplikt föreligger dock icke för hund, som ej uppnått en ålder av tre månader, för hundar, vilka av lapparna användas för renskötelsen, samt för krigsmakten tillhörig tjänstehund eller för enskild person tillhörig hund

Bevillningsutskottets betänkande Nr 23.

så länge densamma, efter godkänd tjänstedressyr, på grund av särskild förbindelse skall hållas till krigsmaktens förfogande.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1943.

Stockholm den 5 maj 1942.

På bevillningsutskottets vägnar:

A. J. BÄRG.

Närvarande:

från första kammaren: herrar *Johan Bärq, Elon Andersson, Wahlmark*, friherre *Lagerfelt, Sjödahl, Egnell, Ekman, Velande, Eklund* och *Sandström*; samt

från andra kammaren: herrar *Hagberg* i Malmö, *Björklund, Orgård, Falk, Lundell, Kilbom, Karlsson* i Grängesberg, *Jonsson* i Skedsbygd och *Sundström* i Skövde.